

MATICHON INFORMATION CENTER		Subject Heading :	
Source :	โพสต์ทูเดย์	51029042	
Date :	17 ส.ค. 2551	Page :	A13
		No :	

ธรรม

ดั่งโลก

A13

■ พระอาจารย์อารยะวังโส

ระลึกถึงสมเด็จพระยา เมื่อสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ เสด็จสู่สวรรคาลัย (๒)

เช่นเดียวกันกับเหตุการณ์ครั้งนี้ เมื่อสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ เสด็จสู่สวรรคาลัยไปแล้วนั้น ภาพความจริงก็ย่อมปรากฏชัดว่า “บัดนี้สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ได้เสด็จจากชาวไทยไปแล้วจริง ยากที่จะมีสิ่งใด บุคคลใด มาทดแทนได้อีกแล้ว นับแต่บัดนี้ไป...” และนี่คือความจริงของคุณความดีของทั้งสองพระองค์ ที่ปรากฏอยู่ในหัวใจของชาวไทยสืบเนื่องต่อไปซึ่งยากที่จะลบเลือน จึงนำไปสู่ความโศกเศร้าของชาวไทย ผู้มีความจงรักภักดี

...โดยเฉพาะในส่วนของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ นั้น ได้ทรงศึกษา ประพฤติปฏิบัติธรรมในเขตพระพุทธศาสนาโดยตลอด และสำคัญยิ่งคือ การทรงให้ความสำคัญในพระธรรมคำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงเป็นองค์ประธานกิตติมศักดิ์การประดิษฐานพระไตรปิฎกสากลในนานาประเทศ โดยการเผยแผ่พระไตรปิฎกสากลด้วยอักษรโรมัน เป็นการดำเนินตามรอยพระไตรปิฎก ร.ศ. ๑๑๒ อักษรสยาม ที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เคยพระราชทานแก่สถาบันสำคัญต่างๆ กว่า ๒๖๐ แห่งทั่วโลก ใน ๓๐ ประเทศ... ทั้งนี้ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ได้พระราชทานพระดำรัสใจความสำคัญตอนหนึ่งว่า “พระไตรปิฎกบาลีชุดดังกล่าวนี้ เป็นคลังอารยธรรมทางปัญญาสูงสุดของมนุษยชาติ...” และนี่คือการสะท้อนให้เห็นถึงความรักชาติของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ต่อพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะการให้ความสำคัญต่อพระธรรมวินัยของพระผู้มีพระภาคเจ้า ที่นับว่าเป็นมหาอาณิสสงส์อันเกิดจากกุศลจิตของพระองค์ ซึ่งจะเกิดเป็นผลานิสงส์ให้สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ทรงถึงซึ่งความสำเร็จทั้งปวงตามพระประสงค์ ที่สุดคือความสันติสุขด้วยการรู้แจ้งแทงตลอดในพระธรรมวินัยของพระผู้มีพระภาคเจ้า... อย่างแน่นอน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ เป็นการระลึกถึงคุณความดีซึ่งสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ได้ทรงกระทำไว้ อันเชื่อมั่นได้ว่า ด้วยผลจากกรรมที่พระองค์ได้สร้างสมไว้ดีแล้ว ย่อมเป็นพลปัจจัยนำพระองค์ไปสู่ความสุขความเจริญโดยธรรมตามที่กล่าว และเมื่อเราทั้งหลายพิจารณาตามความจริงและระลึกถึงคุณความดีที่ปรากฏ ก็ย่อมจะคลายจากความโศกเศร้าได้ เพราะการจากไปนั้น เป็นการไปสู่สภาวะธรรมที่ดีอันมีความสุขยิ่งๆ ขึ้นไป หน้าที่ของชาวไทยทุกๆ คน ซึ่งจงรักภักดีต่อพระองค์ คือช่วยกันสืบสานพระราชกุศลเจตนาดังเดิม โดยการประพฤติปฏิบัติธรรม ให้

ท่าน รัชกาล ศดับฟังพระธรรมเทศนา แล้วอุทิศผลานิสงส์น้อมถวายแด่
พระองค์ท่านตลอดจนถึงสมเด็จพระเจ้า ขอให้ท่านทั้งสองพระองค์ได้เสด็จไปประทับร่วม
กันในสุคติภูมิ...จึงจะเป็นประโยชน์อย่างแท้จริง อนึ่ง ในส่วนของความโศกเศร้า
การร้องไห้ของผู้ที่จากไปนั้น ย่อมไม่มีประโยชน์อันใดเลย เพราะสิ่งที่ปรากฏเกิดขึ้น
ดังกล่าว คือการเกิด การแก่ การเจ็บ และการตายนั้น เป็นหลักปกติของโลก

เป็นกฎความจริงของธรรมชาติที่ต้องมีสภาวะการเกิดและดับ เป็นไปเช่นนี้
เองในทุกๆ คน จึงพึงควรมีสติเมื่อเกิดมีบุคคลที่เราผูกพันจากไป โดยให้ระลึก
เป็นมรณานุสติว่า “แม้เราก็คงต้องเป็นเช่นนี้ สังขารทั้งหลายไม่เที่ยง ย่อมมีความ
แปรปรวนเป็นธรรมดา แม้เรา แม้เขาก็เช่นเดียวกัน...” ควรระลึกถึงพระ
อริยสัจที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสสั่งสอนไว้ดีแล้ว จึงประชุมธรรมลงที่พระอนิจจัง
พระทุกขัง และพระอนัตตา เพื่อยังจิตใจของเราให้เป็นอุเบกขา และพิจารณา
ตามความจริงว่า “ธรรมดาสัตว์ทั้งหลาย เมื่อความตายมาถึงตนแล้ว ก็ต้องละ
ร่างกายไป และสืบทอดกรรมปัจจัย วิบากปัจจัยของบุคคลนั้นๆ...ดังเรื่องของ
ชายผู้หนึ่งซึ่งออกไปไถนากับบุตร และบุตรอันเป็นที่รักได้ถูกอสริษกัดตายที่
จอมปลวก จึงได้ยกศพของบุตรขึ้น คลุมผ้าไว้ที่ไถต้นไม้แห่งหนึ่ง แล้วพิจารณาถึง
ความจริงว่า ‘สังขารทั้งหลายย่อมมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา’ จึงห้ามความ
โศกเศร้าเสียใจ และสั่งคนไปบอกภรรยาและญาติมิตรว่า ‘วันนี้ให้นำอาหารมา
เพียงส่วนเดียว’ ภรรยาและญาติอันมีจิตตา สะกั และทาสี นำอาหารมาให้ชาย
คนดังกล่าว ซึ่งได้รับอาหารมาบริโภคเสร็จแล้วจึงชักชวนกันเผาศพบุตรชายของ
ตน โดยไม่มีผู้ใดร้องไห้ เสียใจ แม้แต่คนเดียว”

...หากกล่าวถึงการไม่ร้องไห้นั้น เมื่อมีคนตายจากไปมีอยู่ ๒ ประเภทคือ ไม่
ร้องไห้เพราะมีความเกลียดชังผู้ตาย กับไม่ร้องไห้เพราะรู้และเข้าใจในสัจธรรม
ความจริงของสังขารทั้งหลายว่า มีเกิด มีดับ เป็นธรรมดา การไม่ร้องไห้ทั้ง ๒
ประเภทนั้น ให้คุณให้โทษต่างกัน ดังเช่นกรณีของกลุ่มคนดังกล่าวที่ไม่ร้องไห้
ด้วยความรู้เท่าทันในความจริงของธรรมชาติว่า สรรพธรรมทั้งหลายย่อมแปร
ปรวน เกิดขึ้น และดับไปเป็นธรรมดา จึงกลายเป็นอำนาจคุณธรรมซึ่งยังให้เป็น
ที่เลื่อมใสของเทพยดาและมนุษย์ที่เป็นปราชญ์ทั้งหลาย โดยมีมีการถามชาย
คนดังกล่าวว่า ทำไมถึงไม่ร้องไห้...หรือไม่ใช่บุตรที่ท่านรัก...ชายคนดังกล่าวตอบว่า
“ผู้ตายเป็นบุตรที่รักยิ่งของตน แต่ตามธรรมดางานที่โลกคราบแล้วย่อมทิ้งคราบไป
ฉันใด เมื่อสรีระใช้ไม่ได้แล้ว คนก็ทิ้งสรีระไปฉันนั้น ผู้ที่ตายไปจะถูกเผายู้ง่าย
ไม่มีความรู้สึกอะไร ถึงจะร้องไห้รำไร ก็ไม่รู้สึกอะไร เพราะฉะนั้นตนจึงไม่โศก
เศร้าถึงเขา เราได้ไปตามคติของเขาแล้ว”

และในส่วนภรรยาของชายผู้นั้นกล่าวว่า “บุตรของข้าพเจ้า เมื่อมาเกิดก็มา
เอง...ไม่ได้เชื่อเชิญมา เมื่อเขาจะจากโลกนี้ไปข้าพเจ้าก็ไม่ได้อนุญาต เขามาอย่าง
ใดก็ไปอย่างนั้น จะต้องร้องไห้ทำไม...”

จากคำกล่าวของทั้งสองสามีภรรยาและแม้แต่ญาติมิตร เป็นการพิจารณาตาม
ความจริงที่ปรากฏให้เห็น และเป็นอยู่ในธรรมชาติของโลกนี้ เป็นการมีสติรู้ทัน มี
ปัญญารู้เท่าทันสภาวะธรรมของโลก กับอำนาจปรุงแต่งต่อเติมในจิตใจที่เรียกว่า
สังขาร จึงหยุดยั้งยังอารมณ์ความโศกเศร้าเสียใจได้ มีสติที่จะประกอบกิจอันควร
เพื่อประโยชน์ทั้งของตนและผู้ที่จากไป บนความไม่ประมาทในการดำรงชีวิตที่เหลื่อ
อยู่ของตนเอง เพราะที่สุดเบื้องหน้าของทุกคนที่จะต้องพบคือ ความตายเช่นเดียวกัน
จึงควรชวนช่วยในการทำบุญกุศลให้ยิ่งขึ้นไป เพราะบุญกุศลนั้นแหละเป็นที่พึ่งของ
ตนทั้งโลกนี้และโลกหน้า เมื่อคิดหรือระลึกในหลักธรรมได้เช่นนี้ ก็ยังให้เบาบางลงใน
ความโศกเศร้าและค่อยจางไป แต่ยังคงมีความระลึก ความปรารถนาดี ความเคารพ
นับถือ รู้คุณค่ากัน ไม่ได้จางจากไป และที่สำคัญยิ่งคือ น้อมกลับมาพิจารณาตัวเรา
เองว่า “แม้เราก็คงถึงกาลมรณะในเบื้องหน้านั้นเช่นเดียวกัน จึงควรเร่งชวนช่วย
สร้างบุญกุศล ประพฤติคุณความดีให้ยิ่งขึ้นต่อไป เพื่อประโยชน์แห่งตน...โดยธรรม”

เจริญพร

ส่งคำถาม หรือแสดงความเห็นในเรื่องต่างๆ ได้ที่ คอลัมน์ธรรมสองโลก
หนังสือพิมพ์โพสทูเดย์ อาคารบางกอกโพสต์ 136 ถนน ณ ระนอง
แยกศูนย์ภาษา คลองเตย กทม. 10110 โทรสาร 02-671-3132
หรืออีเมล dhamma_araya@posttoday.com